

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7910

гр. София, 21.10.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в закрито заседание на 21.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

като разгледа дело номер **10169** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.166 ал.4, във вр. с ал.2 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.171 т.1 б.„б“ от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Съдът след като се запозна с доказателствата по административната преписка намира от фактическа и правна страна следното:

Административното дело е образувано по жалба на Ц. П. Р., ЕГН [ЕГН], чрез адв. А. Т. - САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2784/12.10.2021 г., издадена от З. В. К.-мл. автоконтрольор, в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, упълномощен със заповед № 513з-1618/2018 г. на директора на СДВР, като същият е съставил АУАН от 10.10.2021 г., против Ц. П. Р., който е управлявал МПС с рег. № СВ ОЗЗОСА, в [населено място], под въздействие на наркотични вещества или техните аналози. В същата заповед АНО е посочил, че намира, че са налице материално-правните предпоставките на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, за отнемане на СУМПС, на основание чл.22 от ЗАНН, изразяващи се във временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Моли съдът да се произнесе с решение, с което да отмени обжалваният административен акт, за това че не са налице фактически основания за издаването на заповедта, не е спазена предвидената от закона форма, оспорената заповед съдържа противоречие между изложените мотиви и направеното административно разпореждане, тъй като не са посочени факти, обосноваващи наличието на нормативен акт, във връзка с който да е наложена ПАМ, с оспорената заповед е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в непосочване на датата на извършване на нарушението, липсва описание на фактическите обстоятелства за прилагане на ПАМ.

Прави се искане за спиране на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2784/12.10.2021 г. на мл.автоконтрольор при ОПП - СДВР, тъй като се счита че, при това положение, евентуалното и неоснователно лишаване от възможността жалбоподателят да ползва автомобила си, би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, като искането може да бъде предявено при всяко положение на делото, до влизането в сила, съгласно чл.166, ал.1 от АПК.

Ответникът представя административната преписка по издаване на заповедта.

Съдът, след преценка на изложеното в жалбата, представените доказателства и съобразно закона приема следното по допустимостта и основателността на особеното искане за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2784/12.10.2021 г. издадена от З. В. К.-мл. автоконтрольор, в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, упълномощен със заповед № 513з-1618/2018 г. на директора на СДВР, е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДВП-временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца, за управление на МПС с рег. [рег.номер на МПС], в [населено място], под въздействието на наркотични вещества или техните аналози. Заповедта е връчена на жалбоподателя и е обжалвана, чрез административния орган, предмет на настоящото съдебно производство, против предварително изпълнение на заповедта за прилагане на принудителна административна мярка.

Съдът намира следното от фактическа и правна страна:

В отклонение на общия принцип за суспензивния ефект на жалбата, съгласно чл.166 ал.1 от АПК, разпоредбата на чл.172 ал.6 от специалния ЗДВП предвижда, че обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Доколкото специалният закон не предвижда основанията за спиране изпълнението на визираните в чл.172 ал.1 от ЗДВП заповеди, намира приложение разпоредбата на чл.166 ал.4 от АПК, съгласно която допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда, при условията на чл.166 ал.2 от АПК– ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, като искането може да бъде предявено при всяко положение на делото, до влизането в сила на решението. В случая, искането за спиране на предварителното изпълнение на приложената ПАМ е направено заедно с жалбата срещу заповедта, подадена в срока по чл.149 ал.1 от АПК, от лице, чийто права и законни интереси са засегнати неблагоприятно, поради което е процесуално допустимо. Разгледано по същество, искането е неоснователно.

В жалбата се твърди, че предварителното изпълнение на заповедта ще доведе до огромни затруднения и материални щети, с оглед невъзможността жалбоподателят да изпълнява задълженията си по договори по които дължи изпълнение, същият полагал грижи и за семейството си и в случай, че не може да изпълнява задълженията си ще бъдат прекратени посочените договори. Жалбоподателят работел като учител по проекти. Видно от приложените договори изпълнението им се налагало да бъде в градове в цялата страна, което създавало необходимост да пътува почти всяка

седмица до различни места в страната, където е необходимо за извършване на служебната му дейност. Жалбоподателят се грижел за семейството си и за болния си баща П. Ц. Р., който е с 80 % трайно намалена работоспособност, за болната си баба С. Д. И. и своя дядо.

При тези данни съдът намира за неоснователни доводите на молителя, че предварителното изпълнение на заповедта би могло да му причини значителни и трудно поправими вреди, които да се противопоставят по тежест и значимост на презумирания интерес, в чиято защита е допуснато предварителното изпълнение на акта.

Съгласно Тълкувателно решение № 5/8.09.2009 г. на ОС на ВАС при допуснато по силата на специален закон предварително изпълнение на административен акт, приложим при съдебния контрол за законосъобразност на административния акт е чл.166 ал.2 АПК. За да бъде спряно предварителното изпълнение, жалбоподателят следва да заяви и докаже липсата на предпоставките по чл. 60 ал. 1 АПК, както и вида и вероятността за настъпване на твърдените вреди от изпълнението, за да се прецени дали са значителни като основание за спирането му. Според правната теория за значителност се преценяват вреди, които имат посочено материално изражение, а като трудно-поправими вреди, които касаят ценности като живот и здраве. Съобразно константната съдебна практика, засягането на търговски интереси, вкл. и преустановяване на трудова дейност и финансови загуби, не са от категорията на тези, които могат да бъдат противопоставени на значимите обществените и индивидуални интереси, предвидени в чл. 60 ал. 1 от АПК. Освен това, евентуалните вреди от обявения за незаконосъобразен административен акт, подлежат на репарация по реда на ЗОДОВ, вр. чл.203 и сл. от АПК. В настоящото производство жалбоподателят следва да докаже вероятното настъпване на значителни или трудно-поправими вреди в патримониума си, което не беше направено. Не се сочат и нови обстоятелства, съгласно чл.166 ал.2 изр.последно от АПК.

В случая запазване живота и здравето на участниците в движението-пешеходци или водачи на превозни средства, е особено важен и значим интерес, който стои над всички други интереси.

Съдът намира, че не са налице законовите предпоставки по чл.166 ал.2 вр. ал.4 от АПК за постановяване спиране изпълнението на оспорения акт. Водим от горното и на осн. чл. 166 ал.3, във вр. с ал.2 вр. ал.4 от АПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

Оставя без уважение искането на Ц. П. Р., ЕГН [ЕГН], чрез адв. А. Т. - САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], с което на осн. чл.166 ал. 2 от АПК се иска спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2784/12.10.2021 г., издадена от З. В. К.-мл. автоконтрольор, в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, упълномощен със заповед № 513з-1618/2018 г. на директора на СДВР, с която на основание чл.171, т.1, б.,б“ от ЗДВП, временно е отнето СУМПС, но не за повече от 18 месеца.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: